

леля въ рѣцѣтъ на Българытъ, които цѣла почти я посичать на части съ Теодоса и голѣмо число отличны офицеры. Тѣзи побѣда накара императора да направи миръ съ каквото вече условія щѣлъ Симеонъ. Заключеныйтъ договоръ въ този случай, види се да былъ пазенъ отъ Българытъ колкото време подиря Левъ управлялъ имперіята.

§ 25. Продълженіе отъ Симеоновата епоха.

Слѣдъ смъртъта на Льва, Българытъ испратихъ посланници до брата му Александра, който го наслѣди, за да поднови направенъ отъ нѣ-напредъ съюзъ между двата народа. Александъръ, вмѣсто да са ползува отъ пріятелството на войнственныя тозъ народъ, върнѣ посланницытъ българскы съ презрѣніе. Симеонъ, който са ненападаше безнаказанно, станѣ нѣ-напредъ та опустоши Тракія и сетнѣ са оправи къмъ портытъ на Цариградъ, съ омыслъ да го привземе, но понеже жителитъ му бѣхъ на-щрекъ, можахъ да противостоѣтъ на българскыя царь, който, слѣдъ вѣколко празны сбыванья. отрече са отъ туй предиріятіе и са оттегли въ *Хебдомонъ*, мѣсто малко далечъ отъ столицата. Отъ тамъ той испрати посланници до Константина VII, наслѣдникъ Александровъ, съ предложенія за примиряванье, които са пріехъ съ радость отъ управителитъ на младыя Господарь. Въ теченіете на туй преговарянье, Симеонъ обѣдва единъ день съ императора въ палата на Влахерна, и, слѣдъ угощѣніето, той трѣгнѣ за отечеството си съ богаты дарове. Туй было по м. Августа на 913 год.

Кедринъ предполага, че тогазъ е станѣло миръ; ако ли вѣрвамы Зонара, Симеонъ не рачилъ да подпише условіята, които му бѣхъ предложили. Какъто и да е, на другата година (914) българскытъ царь изново нахѣла съ обрѣжена рѣка въ Тракія, и ка-